

skilsmissebørn, hvor de fortæller om, hvilke problemer de i virkeligheden har.

Deri er der bl.a. beskrivelser af et tvillingepar, som har det fint, ingen problemer, og de holder af deres far og af hans nye familie og mor og alt sammen, men de synes bare, at det er træls, at de skal være der lige præcis i de der perioder og ikke i nogle andre perioder, fordi det forhindrer dem i nogle ganske bestemte sportsudøvelser hjemme hos mor, hvor de bor.

Det er den slags detaljer, som de sådan går og småsnakker om i filmen, og hvor de synes, at det er træls, men de oplever ikke, at de har ret til at sige: »Vi vil hellere noget andet«, fordi det ligger ligesom ikke i den måde, som familien i øvrigt fungerer på.

Det er simpelt hen blot for at sige til børn: Hvis I oplever det samvær, far og mor i fællesskab har strikket sammen, på den måde, så kan det altså godt laves om. I skal bare fortælle det, vi bliver ikke sure. Vi vil det bedste for jer, herunder eksempelvis at tage fredag-lørdag i stedet for lørdag-søndag eller noget andet, hvis det passer jer bedst. Det er børnenes ret til at sige til far og mor: Kan vi ikke lave det om? Den ret skal være almindelig, den skal være normal. Det er det, der ligger i mit forslag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Tak for uddybningen. Jeg tror nok, at jeg stort set havde opfattet det på den måde. Jeg kan godt forstå det, og jeg kan også godt forstå, at der er nogle børn, der siger sådan. Og selv om jeg er lidt ældre end fru Anne Baastrup, så kan jeg også godt huske tilbage, da jeg selv var knægt. Jeg var ikke altid helt enig i min fars og mors dispositioner med hensyn til det ene og det andet, med udflugter eller besøg osv., og det gjorde jeg selvfølgelig opmærksom på. Nogle gange lyttede de til mig, og andre gange var det far og mor, der fik ret, og sådan var dét. Og jeg har altså meget svært ved, at vi skal begynde, hvad enten det gælder skilsmissebørn eller andre børn, med at sige, at det er noget, vi skal blande statsamtet ind i. Jeg tror det ikke.

Så til hr. Jann Sjursen. Nu fik jeg ikke direkte et spørgsmål om FN-konventionen, men jeg havde forberedt mig, hvis jeg fik det. Men jeg tror, at jeg ville sige – eller ikke tror, fordi nu siger jeg det – at det ikke er umiddelbart indlysende for mig, at vi hundrede procent lever op til den, ikke hundrede procent.

Men jeg ved, at den tidligere regering jo var lige så optaget, som principielt enhver regering er, for vi skal jo leve op til de konventioner, vi har, og derfor ved jeg fra et hav af områder, at konventioner kan man fortolke mere eller mindre og sådan noget, men min egen overbevisning er, at jeg ikke er hundrede procent overbevist om det.

Og så med hensyn til børnene: Ja, jeg hælder til børnene i større udstrækning, og derfor var jeg også glad for, at justitsministeren sagde, at hun, afhængigt af, hvad der kom af undersøgelsen og input, også var åben for at overveje det spørgsmål mere. Det, der bare ikke må ske, er, at vi bringer børnene i en loyalitetskonflikt, hvor de pludselig skal vælge direkte, så det er dem, der ligesom bliver ansvarlige for, om valget falder på moderen eller faderen.

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det har været en meget afbalanceret og en meget nuanceret debat, og jeg skal ikke på Det Radikale Venstres vegne lukke nogen som helst døre for, at vi kan komme videre med at skaffe de bedste vilkår for børnene, som står i konflikter i forbindelse med skilsmisser.

For nu at tage beslutningsforslag B 53 først, som handler om en revision af bestemmelserne om tvangsfuldbyrdelse, så lyttede jeg med interesse til justitsministerens svar. Vi er godt tilfredse med, at justitsministeren går i gang med at kigge på det, sådan at det, vi i hvert fald kan få på det rene, er, hvordan de her meget voldsomme indgreb fungerer i praksis.

Til de to andre forslag fra Kristeligt Folkeparti og SF må vi så sige, også i lyset af de bemærkninger, der er faldet: Der er gode ting i begge forslag, og vi synes, det er en flot overskrift at have, at det altså handler om at få FN's børnekonvention til at gennemsyre vores lovgivning og gennemsyre de synspunkter, vi har på de konflikter, der skal løses her.

Det er jo sådan, som vi alle sammen oplever det, når vi modtager breve og henvendelser fra folk, at uanset hvor god lovgivning vi laver, uanset hvor gode viljer vi har, og uanset hvor meget umage vi gør os, så undgår vi jo ikke de frygtelig traumatiske sager, og vi undgår jo ikke, at enkelte forældre i deres bitterhed og i deres forurettethed over, at verden er gået dem imod, bruger børnene som katebald i kampen mod den anden forælder. Det kan vi ikke forhindre.

Vi kan jo selvfølgelig prøve at dæmpe de virkninger, det får for børnene, og derfor er jeg